ÁTOKVETŐK 2

RED GLOVE

a vörös kesztyű

fine selection

HOLLY BLACK

HOLLY BLACK

ÁTOKVETŐK 2

RED GLOVE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

AJÁNLOM A KÖNYVET ANNAK
A KIS FEHÉR MACSKÁNAK,
AMELYIK ÉPPEN AZON A NAPON
JELENT MEG AZ AJTÓNKBAN,
AMIKOR ENNEK A SOROZATNAK
NEKILÁTTAM.
CSAK RÖVID IDEIG ÉLT,
ÉS NAGYON HIÁNYZIK.

ELSŐ FEJEZET

FOGALMAM SINCS, HOGY ÉJJEL van-e vagy nappal, amikor a lány felkel, és indulni készül. Ezüstszín ruhája susogva dörzsölődik a combjához, miközben kinyitja a szálloda bejáratát.

Bárhogy próbálom, képtelen vagyok felidézni a nevét.

– Nos, szólsz majd rólam apádnak a konzulátuson? – A rúzsa az arcára kenődött. Mondanom kellene neki, hogy törölje le, de olyan mélységes megvetést érzek önmagam iránt, hogy őt is gyűlölni kezdem.

– Aha – mondom.

Apám soha nem dolgozott a konzulátuson. Nem fizet a lányoknak fényképenként száz rongyot, és nem indul jótékonysági turnéra Európa-szerte. Nem vagyok szereplőválogató az *Amerika következő topmodelljé*be. A bácsikám nem a U2 menedzsere. Nem örököltem szállodaláncot. Nincsenek gyémántbányáink a tanzániai családi birtokokon. Még csak nem is jártam soha Tanzániában! Nincs semmi egyéb, csak az a jó néhány sztori, amivel anyám tömte a fejemet, és amikben csak azért voltak benne azok a szőke kislányok, hogy elfelejtsem Lilát.

Nem jött be.

Felnézek a mennyezetre. Meg sem rezzenek, amíg a szomszéd helyiségből meg nem hallom anyám motozását.

Csak pár hónapja engedték ki a sittről. Mikor a sulinak vége lett, összeszedelőzködtünk, és Atlantic Citybe jöttünk. Itt átverésekkel szerzünk szobákat, és aztán a szoba számlájára annyit eszünk és iszunk, amennyit nem szégyellünk. Ha a személyzet nagyon követelőzni kezd, hogy fizessünk végre, egyszerűen eggyel lejjebb költözünk a sétányon. Mivel anya érzésvető, természetesen soha nem kell elővennie a hitelkártyáját.

Abban a pillanatban, hogy ez a gondolat megfogalmazódik bennem, kinyílik a kettőnk szobáját elválasztó ajtó.

– Szívem? – mondja anya, mintha semmi különös nem lenne abban, hogy itt talál engem a földön heverve, egy szál bokszeralsóban. Fekete haja felcsavarva, és egy selyemsállal körbetekerve. Mindig így szokott aludni. Az előző hotelből lenyúlt hálóköntös van rajta, széles csípője fölött szorosan összefogva. – Jössz reggelizni?

– Azt hiszem, csak egy kávét iszom. Majd én megcsinálom. – Feltápászkodom, és mezítláb a kávéfőzőhöz lépek. Műanyag tálcán egy zacskó őrölt kávé, cukor és némi kávékrémpor van.

– Cassel, hányszor kell még elmondanom neked, hogy nem valami egészséges ezekből innod? Lehet, hogy valaki spinyót főzött benne! – Anya összevonja a szemöldökét. Mindig a legfurább dolgokon aggódik. A szállodai kotyogó. A mobilok. Az olyan kézenfekvő dolgok, mint a zsaruk, soha eszébe sem jutnak. – Inkább majd rendelek mindkettőnknek kávét a konyhából.

– Lehet, hogy ezek a konyhában is spinyót főznek – felelem, de elengedi a füle mellett.

Visszamegy a szobájába, és telefonál. Aztán visszajön, majd megáll az ajtóban.

– Rendeltem egy kis rántottát tojásfehérjéből, és hozzá pirítóst. Meg narancslét. Tudom, hogy azt mondtad, nem vagy éhes, de ma mindenképpen szükséged lesz az erődre. Találtam magunknak új célpontot. – És a szája olyan széles mosolyra húzódik, hogy kedvem lenne nekem is vele mosolyogni.

Hát ilyen az én anyám!

Hiszitek vagy sem, tényleg léteznek olyan magazinok, amiknek a címe *Milliomosok* vagy *New Jersey Milliomosai,* amik vén pasikról szólnak, akik ország-világnak eldicsekednek a hatalmas vagyonukkal. Fogalmam sincs, ki más vásárolhatja még ezeket, de az anyám odáig van értük. Azt hiszem, amolyan hozományvadász-katalógusnak tekinti mindegyiket.

Itt talált rá Clyde Austinra. Közvetlenül az átokvető-ellenes Patton kormányzóval készült, drumthwhacketi házában készített riport utáni oldalon volt a róla írt cikk. Annak ellenére, hogy nem is olyan régen esett át egy váláson, a lap szerint Austin még mindig képes élvezni az életet, a magánrepülőgépét, a fűtött vizű panorámamedencéjét, valamint a két orosz agarát, amelyek mindenhova vele mennek. Van egy háza Atlantic Cityben is, a városban a kedvenc étterme a Morton's, és amikor csak tud, kiszakad a napi munkájából, hogy black jackezzen egy kicsit. A róla készült fénykép egy zömök férfit ábrázol, akinek csak a feje két oldalán maradt haja.

– Vegyél fel valami jó koszosat! – mondja anya. Az asztalnál ül, és éppen egy pár új, rikító kék színű kesztyűt alakít át úgy, hogy apró lyukakat szúr az ujjak végébe. Elég kicsiket ahhoz, hogy senki ne

vegye észre, de elég nagyokat ahhoz, hogy a bőrével megérinthesse a célpontot.

– Koszosat? – kérdezek vissza az ő lakrészében álló heverőről, ahova közben átfeküdtem. Már a harmadik csésze, krémporral dugig rakott kávét iszom. A pirítósokat is mind megettem.

– Vagy gyűröttet. Valami olyasmit, amiben bárki hajléktalannak nézne. Egy reményvesztett senkinek. – Szépen, egyesével kiszedegeti a hajából a csavarókat. Mindjárt krémet dörzsöl az arcbőrébe, és a szempilláit igazítja. Órákba telik, míg elkészül.

– Mi a terved? – kérdezem.

– Úgy tettem, mintha a titkárnője lennék, és elfelejtettem volna, hogy hova kellett neki asztalt foglalnom – feleli anya. – A Morton'st hívtam fel. Hát nem csodálatos, hogy megjelenik ez a magazin, és pontosan megmondja, hol találom? Ennek így kellett történnie. Pontosan ott fog vacsorázni ma, este nyolc órakor.

– Mióta tudod? – kérdezem.

– Pár napja. – Megvonja a vállát, majd óvatosan egy-egy fekete vonalat rajzol a két szeme fölé. Persze, ember nincs, aki megmondja, hogy valójában mióta tud róla. – Ja, és légy szíves, vedd magadhoz a műanyag zsákot onnan, a kofferem mellől!

Lenyelem az utolsó néhány korty kávét, majd felkelek a kanapéról. A szatyorban egy pár nejlonharisnya van. Az asztalára teszem.

– Ezt neked vettem – mondja.

– Szóval azt akarod, hogy legyek hajléktalan és reményvesztett, de közben szívdöglesztő is? – kérdezem.

– A fejedre fogod húzni. – Megfordul a székén, és a kezével olyan mozdulatot tesz, amivel azt mutatja, milyen ostoba vagyok. – Ha Clyde-dal úgy jönnek össze a dolgok, ahogy szeretném, örülnék, ha később a fiamként is bemutathatnálak neki.

– Látom, mindent alaposan kiterveltél! – jegyzem meg.

– Jaj, Cassel! – feleli. – A suli nem egészen egy hét múlva elkezdődik. Nem akarsz még szórakozni egy kicsit?

Néhány órával később magas sarkú cipője kopog a sétányon. Fehér ruhájába belekap a késő nyári szél. A dekoltázsa annyira mélyt hogy attól tartok, egy óvatlanabb mozdulatra szó szerint kibuggyannak a mellei. Tudom, hogy ciki erre gondolni, de nem tehetek róla.

– Akkor ugye tudod, mi a dolgod? – kérdezi.

Megvárom, amíg utolér. Aranyszín kesztyűt visel, és a kezében ugyancsak aranyszín táskát fog. Tehát végül mégsem a kék mellett döntött. Összességében nem semmi látvány, az biztos.

– Nem, légy szíves, mondd el nekem az egészet a milliomodik alkalommal is.

Látom, hogy a harag egy pillanat alatt végigsuhan az arcán. A tekintete megkeményedik.

– Igen, tudom, anya – szólalok meg gyorsan, és remélem, hogy lehiggad. – Menj csak! Nem lenne jó, ha azt látnák, hogy egymással beszélgetünk.

Kopogó léptekkel indul az étterem felé, én pedig odaállok a korláthoz, és a fekete vizet bámulom.

Már korábban meg kellett volna mondanom neki, mennyire szeretem. Még akkor, amikor jelentett ez az egész bármit is.

A szélhámos számára a várakozás a legnehezebb. A pillanatok egyre csak telnek, és miközben arra vár, hogy történjen már végre valami, az izzadságtól sikamlós lesz a tenyere. A fejében egymást kergetik a gondolatok. Teljesen fel van pörögve az adrenalin miatt, de nem tehet semmit.

Ha lankad a figyelem, az katasztrófához vezet. Ez anya első szabálya.

Az étterem felé fordulok, és kesztyűs kezemet a zsebembe csúsztatva kitapintom az összegyűrt harisnyát. A lábfejét még a szállodában vágtam le, a szobaszolgálattól kapott késsel.

Összpontosítok, szemmel tartom a tömeget, és figyelem anyámat, ahogyan lassan felveszi a szerepét, és lassú léptekkel halad tovább. Lehet, hogy jó ideig itt kell majd állnunk, és az igazat megvallva, nem is biztos, hogy bejön a nagy terv. Ez a csalások másik rákfenéje – egy csomó célpontnak utána kell menni, mire sikerül kifogni a tökéletest. Azt, aki valóban olyan gazdag, amilyennek mutatja magát.

Majdnem 20 percen keresztül várakozunk, egy háztömbnyire egymástól. Anya megtett minden olyan ártatlan kis dolgot, amit az ember egyébként is megtenne, amikor lejön egy könnyű esti sétára – cigarettázott, ellenőrizte a rúzsát, és hívásokat színlelt azon a mobilon, amit tőlem kért el. Én viszont elkezdtem koldulni, hátha kapok egy kis aprót. Már vagy 3 dollár 50-et összeszedtem, és kis híján sikerül szert tennem még egy negyeddollárosra is, amikor Clyde Austin sietve kilép a Morton'sból.

Anya megindul felé.

Felugrok, és arrafelé rohanok, miközben előkapom és a fejemre húzom a harisnyát. Ez egy kicsit lelassít, mert pokoli furcsa módon, alig lehet keresztüllátni rajta.

Az emberek kiabálni kezdenek. Persze érthető, hiszen egy olyan pasi, aki a fején harisnyával rohangál, soha nem a jófiúk közül való. Éppen ellenkezőleg, ő maga testesíti meg a rosszfiú sztereotípiáját – vagy inkább archetípusát.

Csak rohanok tovább, el anya mellett, és közben kikapom a kezéből az aranyszín kistáskát.

Az ő sikoltozása is csatlakozik a kórushoz.

– Tolvaj! – kiabálja. – Segítség! Segítsééééég!

Na és most jön a trükkös rész! Mert nekem látszólag teljes erőből kell rohannom, de közben elég lassan ahhoz, hogy ez a spicces és elpuhult ember, akinek a hasában már lötyög néhány martini, egyáltalán lásson valami esélyt arra, hogy elkaphat.

– Kérem… valaki! – Anya tovább kiabál. – Elvitte minden pénzemet!

Alig bírom visszafojtani a röhögést.

Gyakorlatilag nekirohanok Clyde-nak, és gondoskodom róla, hogy legyen esélye. Egy dolgot viszont tényleg nem lehet anyától eltagadni. Igaza volt, amikor azt mondta, hogy ez az ember semmit nem szeretne jobban, mint hős lovaggá válni. Clyde ujjai a karomra kulcsolódnak.

Hagyom, hogy a lábaim kifussanak alólam.

Nagyon szerencsétlenül esek. Talán az arcomat takaró harisnya miatt, talán azért, mert egyszerűen csak elvesztettem az egyensúlyomat, de nagyon keményen zuhanok az aszfaltra, és csúnyán lehorzsolom a tenyeremet. Érzem, hogy a kesztyű cafatokra hasadt. Szinte biztosra veszem, hogy az egyik térdemet is lehorzsoltam, de az egész teljesen érzéketlenné vált.

Elejtem a táskát.

Mielőtt feltápászkodhatnék, Clyde ököllel alaposan tarkón vág. Nagyon fáj. Remélem, azért anya figyelmét nem kerülte el a dolog. Aztán már talpon is vagyok, és rohanok tovább. Teljes erőből. Lerántom a fejemről azt a vacakot, és amilyen gyorsan csak lehet, felszívódom az éjszakában.

Magam mögött hagyom Clyde Austint, a hőst, aki visszaadja az arany kézitáskát a bajba jutott hölgynek.

Hogy észrevegye, mennyire elbűvölő tud lenni anya, amikor a tekintete hálával telik meg.

Hogy legeltesse a szemét a dudáin.

Anya teljesen fel van pörögve. Kinyit egy üveg proseccót a minibárból, mialatt én habzó hidrogén-peroxidot öntök a kezemre. Rohadtul csíp.

– Holnap találkozni akar, és inni egy pohárral. Azt mondtam neki, az a legkevesebb, hogy én hívom meg, de erre azt mondta, hogy azok után, amiken átmentem, mindenképpen ő akar fizetni. És kész. Mit szólsz, ígéretes?

– Aha – mondom.

– Idejön értem. Hatkor. Szerinted legyek készen, mire megérkezik, vagy inkább hívjam fel egy italra, és közben fejezzem be a készülődést? Lehetnék talán még köntösben.

Grimaszolok.

– Nem is tudom.

– Próbálj ne úgy gondolni rá! Ez csak munka. Nekünk pedig mindenképpen kell valaki, aki eltart. Aki fizeti a puccos iskoládat… és Barron kölcsöneit. Különösen most, amikor senki nem tudja előre, Philipnek meddig lesz még munkája. – Dühös pillantást vet rám, mintha csak valahogy elfelejtettem volna, hogy én juttattam mindkettőnket ebbe a helyzetbe, és ástam el a maffiacsalád főnökénél. Mintha egyszeriben érdekelni kezdhetne a dolog. Ennél már sokkal rosszabbat is csináltak velem.

– Mindaddig, amíg nem vetsz átkot Clyde-ra – felelem halkan. – Hidd el, semmi szükséged rá! Önmagadban is elbűvölő vagy.

Felnevet, és tölt magának még egy kis proseccót egy vizespohárba. A habzóbor is úgy pezseg, mint a peroxid a kezemen.

– Anyádra ütöttél! Mindketten tudunk elbűvölők lenni, ha el akarunk érni valamit, nem igaz, Cassel?

– Mert baj, ha nem akarom, hogy megint lesitteljenek? – felelem. – Na és? Talán titkolnom kellene?

Megszólal a csengő.

– Rendeltél valamit? – kérdezem anyától, és elindulok az ajtó felé.

Anya rémülten felnyög, de már túl késő.

Clyde Austin ott áll a folyosón. Kezében egy üveg Jack Daniel's.

– Hoppá! – szólal meg zavartan. – Biztosan eltévesztettem a szobát, azt hittem…

Aztán alaposabban végigmér. Látja a vért a farmeremen és a horzsolást a kezemen. Aztán meglátja anyát is, ahogyan ott ül az ágyon. És azonnal megérti. Dühösen mered rám.

– Felültettetek! – mondja. – Te és az ott!

Amilyen hangsúllyal azt mondja, hogy „az ott", mindent elárul arról, hogy minek tart bennünket.

Próbálom megmagyarázni a helyzetet, de az üveg máris a fejem felé lendül. Látom a mozdulatot, de túlságosan ügyetlen és túlságosan lassú vagyok. Tompa, rettenetes koppanással találkozik a halántékommal.

Kábultan zuhanok a szőnyegre. A fájdalomtól felfordul a gyomrom. Ez a büntetésem, mert alábecsültem a pasit. Éppen időben fordulok a hátamra ahhoz, hogy lássam, amint fölém lép, és újabb ütésre emeli az üveget.

Anya sikoltva veti rá magát, körmei végigszántanak a nyakán.

Clyde megpördül, és könyöke anya felé lendül. A vállán találja el. Ő hátrarepül, háttal esik a fésülködőasztalnak. A tükör a falnak csapódik, és a szilánkok megannyi csillogó konfetti módjára ömlenek a padlóra.

Meztelen tenyérrel nyúlok Clyde felé. Egyetlen érintésemmel megállíthatnám.

Svábbogárrá változtathatnám.

Remegő kocsonyává.

Semmit nem szeretnék ennél jobban.

Clyde mozdulatlanul áll, és úgy néz körbe, mintha hirtelen azt sem tudná, hol van.

– Shandra? – szólal meg, és óvatosan anya felé nyújtja a kezét. – Annyira sajnálom! Megütötted magad?

– Nincs semmi baj – feleli anya nyugtató hangon, és lassan feláll. A fájdalomtól hunyorog. Az ajkán vér csillan. – Csak azért jöttél, hogy hozz nekem egy üveg bourbont, ugye? Aztán észrevetted a fiamat. Biztosan összekeverted valakivel.

– Azt hiszem – mondja Clyde. – Annyira jól éreztük magunkat együtt, hogy úgy gondoltam, nem várok holnap estig. És aztán… De tényleg úgy néz ki, mint az a piti tolvaj.

Anya érzésvető. Clyde emlékeit nem változtathatja meg, de a középső bátyám, Barron képes lenne rá, ha itt volna. Anya viszont meztelen tenyere egyetlen érintésével képes elérni, hogy Clyde Austin annyira odáig legyen érte, hogy még a saját emlékeiben is kételkedjen. Hogy bármiben kételkedni kezdjen. Mindenben. Még ebben is.

Kezd elsötétülni előttem a világ.

– Tényleg úgy néz ki, kicsim – mondja anya. – Egy egészen kicsit tényleg olyan, mint az a rabló. Összetévesztetted, de nem akartál rosszat. Jobb lesz, ha most kikísérlek az ajtón.

Az ujjai a férfi nyakához érnek. Az érintéstől bárki összerezzenne – hiszen fedetlen ujjakkal teszi, nem pedig kesztyűben –, Clyde-ot azonban láthatólag nem zavarja a dolog. Hagyja, hogy anya vezesse.

– Nagyon sajnálom – mondja a férfi. – Nem is értem, mi történhetett velem!

– Megértem – mondja anya. – És ne haragudj, de nem hiszem, hogy jó ötlet volna holnap este találkoznunk. Ugye megérted?

A szégyen vörösre festi Clyde arcát.

– Persze.

Szétfolyik előttem a világ. Hallom, ahogy anya valami megnyugtatót mond, de nem nekem.

Másnap reggel kijelentkezünk. A napfénytől mintha az agyam ott lüktetne a koponyámban. A verítéktől csúszósnak érzem az egész testemet – az a fajta természetellenes veríték ez, ami akkor önti el az embert, amikor megsérül. Minden egyes mozdulattól rémes szédülés tör rám, mintha egyszerre ezer hullámvasútra ültem volna fel. Mialatt arra várunk, hogy a londiner odahozza nekünk a kocsimat, a hátizsákomba túrok, próbálom előhalászni a napszemüvegemet, és közben nem odanézni az anya vállán feketéllő zúzódásra.

Miután közölte velem, hogy kijelentkezünk, egyetlen szót sem szólt hozzám – néma maradt, amíg pakoltunk, és még a liftben is. Szinte tapintani tudom a belőle áradó dühöt.

Túlságosan rosszul érzem magam ahhoz, hogy bármit is tegyek ellene.

Végül odagurul a szálloda elé a régi, rozsdásodó Mercedesem. Anya átad valamit a fiúnak, és átveszi a kocsikulcsot, miközben én becsusszanok az anyósülésre. Még a farmeren keresztül is égeti a lábamat.

– Hogy lehettél képes csak így, egyszerűen kinyitni az ajtót? – ordítja abban a pillanatban, hogy elhúz a padka mellől. – Miért nem néztél ki a kukucskálón? Miért nem kérdezted meg, hogy ki az?

Összerezzenek a hangjára.

– Tényleg ennyire hülye vagy, Cassel? Nem tanítottalak meg ezekre a dolgokra?

Igaza van. Elővigyázatlan voltam. Hülye. A magániskola miatt meggondolatlan lettem. Ez éppen az a fajta ostoba hiba, ami megkülönbözteti a profi szélhámost az amatőrtől. Ráadásul az érzelemvetés visszahatása miatt anya még mindig kicsit labilis. Nem mintha általában a nyugalom mintaképe lenne, de az átokvetés csak ront a helyzeten. Ahogy a harag is. Nincs más választásom, mint a nyakamat behúzva megvárni, míg elül a vihar.

Gyerekkoromban megszoktam, hogy ilyen, de elég hosszú ideig ült ahhoz, hogy elfelejtkezzem róla, mennyire szörnyű is tud lenni.

– Hülye vagy? – sikoltja. – Felelj már!

– Hagyd abba! – mondom neki, és a fejemet az ablaknak hajtva, lehunyom a szememet. – Légy szíves, hagyd abba! Sajnálom, jó?

– Nem! – A hangja vad és magabiztos. – Ennyire senki nem lehet szánalmas! Ezt szándékosan csináltad! Tönkre akarod tenni az életemet!

– Ezt te sem hiszed el – mondom. – Nem gondolkodtam. Már mondtam, hogy sajnálom. Nézd, az én fejemen van tojásnyi púp. Kit érdekel, ha el kell jönnünk Atlantic Cityből? Egy hét múlva úgyis el kellett volna, mert kezdődik a suli!

– Lila miatt akarsz bosszút állni rajtam. – A tekintete az útra tapad, de a szeme csak úgy szórja a dühös szikrákat. – Mert még mindig haragszol.

Lila. A legjobb barátom, akiről azt hittem, megöltem.

– Nem akarok Liláról beszélni! – csattanok fel én is. – Veled biztosan nem!

Eszembe jut sokatmondó mosolya, ahogyan hanyatt dől az ágyamon, és felém nyújtja a kezét.

Anya egyetlen érintésével elérte, hogy belém szeressen. Aztán arról is gondoskodott, hogy soha, de soha ne kaphassam meg.

– Talán érzékeny pontra tapintottam? – Anya szavaiból káröröm és kegyetlenség csendül. – Te tényleg azt hitted, hogy elég jó lehetsz Zacharov lányának?

– Hallgass már!

– Hiszen csak kihasznált, te kis hülye! Ha már elért volna mindent, amit akart, többé egyetlen gondolatot sem fecsérel rád, Cassel! Nem lettél volna számára egyéb, mint az a szerencsétlenség, aki Barronra és a szenvedésére emlékezteti. Ennyi, és nem több.

– Nem érdekel. – Remegnek a kezeim. – Még akkor is jobb lett volna, mint…

Mint kerülni Lilát mindaddig, amíg az átok hatása el nem száll. Mint átélni azt, ahogyan rám néz majd, amikor már elszállt az átok.

Az, ahogyan Lila engem kívánt, a szerelem megcsúfolása volt. Gúnyos vicc.

De ennek ellenére annyira akartam őt, hogy szinte még ez sem érdekelt volna.

– Szívességet tettem neked – mondja anya. – Inkább hálásnak kellene lenned. Köszönetet kellene mondanod. Ezüsttálcán adtam át neked… ilyen lehetőséged soha az életben nem lett volna önmagadtól.

Keserűen felnevetek.

– Még hogy köszönjem meg? Na, azt várhatod!

– Ne merj velem így beszélni! – Anya felüvölt, és teljes erőből arcon csap.

Annyira erős az ütés, hogy a még mindig lüktető fejem az oldalüvegnek csapódik. Csillagokat látok. Apró fényrobbanások millióit a sötét szemüveg mögött. A szemhéjam mögött.

– Állj meg! – mondom. Rám tör a hányinger.

– Ne haragudj! – feleli bűnbánó hangon. – Nem akartalak bántani. Jól vagy?

A világ lassan kezd oldalra borulni.

– Tényleg meg kell állnod!

– Lehet, hogy most úgy érzed, szívesebben sétálnál, mint velem kelljen beszélgetned, de ha tényleg ennyire rosszul vagy, akkor talán…

– Állj már meg! – kiáltok végül, és biztosan van valami sürgető a hangomban, ami meggyőzi, mert azonnal félrerántja a kormányt, és a padka mellé húzódva beletapos a fékbe. Még meg sem áll a kocsi, amikor már kinyitom az ajtót, és kitántorgok.

Éppen időben ahhoz, hogy a gyomrom tartalma a fűben landoljon.

Remélem, a Wallingfordban senki nem kér majd arra, hogy írjak egy házi fogalmazást a nyárról.

MÁSODIK FEJEZET

A MERCEDEST LEPARKOLOM a végzősöknek fenntartott helyre, ami sokkal közelebb van a koli bejáratához, mint azok a parkolók, amiket a gólyák használnak. Szinte boldognak érzem magam egészen addig, míg le nem állítom a kocsit, és a motorból valami különös, fémes pendülés nem hallatszik. Mintha most lehelte volna ki a lelkét. Kiszállok, és mintegy szórakozottan belerúgok az első kerékbe. Már régen tervezem, hogy rendbe rakom, de úgy, hogy anya állandóan otthon volt, valahogy soha nem tudtam rávenni magam.

A táskámat a csomagtartóban hagyom, és átvágok az udvaron a Finke Képzési Központ felé.

A hatalmas téglaépület bejárata fölött kézzel festett felirat lóg. KÖSZÖNTJÜK A GÓLYÁKAT. A falevelek zörögnek a szélben, rajtam pedig erőt vesz a nosztalgia valami olyasmi iránt, amit még el sem vesztettem.

Odabent, egy asztal mögött ülve Ms. Noyes kartonokkal teli dobozban kutat, és a fontosabb tudnivalókat tartalmazó kis csomagokat osztogatja. Néhány másodéves, akiket nem ismerek, boldogan felsikolt, amikor meglátják egymást, és összeölelkeznek. Amikor

engem is észrevesznek, elhallgatnak, és inkább sugdolózni kezdenek. Kihallom a „megölni magát” a „bokszeralsójában” és az „aranyos” kifejezéseket.

Megszaporázom a lépteimet.

Az asztalnál éppen egy kövérkés, reszkető kezű lány és az apja veszi át a szobakulcsot. A lány úgy kapaszkodik az apja karjába, mintha nem akarna elszakadni tőle. Nyilvánvaló, hogy ez a lány még soha, sehol nem volt huzamosabb ideig a szülei nélkül.

Egyszerre sajnálom és irigylem is emiatt.

– Jó napot, Ms. Noyes! – mondom, amikor én kerülök sorra. – Hogy van mindig?

Felnéz rám, és elmosolyodik.

– Cassel Sharpe! Annyira örülök, hogy megint a kollégiumban fog lakni! – Előszedi a barnás papírból készült dossziémat és a szobakulcsot. Amellett, hogy jobb parkoló és saját füves rész jár nekik – nem, tényleg úgy hívják, hogy végzősfű –, a végzősök a koleszben levő szobák közül is a jobbakat kapják meg. Úgy nézem, az enyém a földszinten van. Gondolom, kicsit óvatosabbak velem azóta a bizonyos tetőről-majdnem-leesés dolog óta.

– Én is örülök – mondom neki, és boldog vagyok, amiért visszatérhettem. Tényleg az vagyok. – Sam Yu bejelentkezett már?

Végiglapozza a kartonokat.

– Nem, maga gyorsabb volt.

Sam elsős korom óta a szobatársam, de egészen a tavalyi év végéig tartott, míg barátok lettünk. Bár nagyon igyekszem, de még mindig nem vagyok igazán jó ebben a barátkozós témában.

– Köszönöm. Akkor később – mondom. Az első estén, az első tanítási nap előtt mindig tartanak egy kis összejövetelt. Northcutt

igazgatónő és Wharton, a dékán ilyenkor elmondja nekünk, menynyire okos és intelligens fiatalemberek és ifjú hölgyek vagyunk, hogy mennyire nagy jövő előtt állunk, majd azzal folytatják, hogy csak az iskola szabályainak a betartása menthet meg bennünket a saját ostobaságainktól. El lehet képzelni, milyen hatalmas buli!

– Próbálja kerülni a bajt! – szól még utánam Ms. Noyes. Mintha kicsit gunyoros lenne a hangja, de van a szavaiban valami olyan határozottság, amiből arra következtetek, hogy nem szokta minden diáknak ezt tanácsolni.

– Még szép – felelem.

Visszamegyek a parkolóba, és elkezdek kipakolni a kocsiból. Rengeteg mindenem van. Anya azzal töltötte a munka ünnepét, vagyis szeptember első hétfőjét, hogy túlzottan nagy ajándékokat vásárolt nekem, mintha csak azt a veszekedést próbálná jóvátenni, ami meg sem történt. Most tehát van egy új iPodom, egy bőr bomberdzsekim és egy laptopom is. Szinte biztos vagyok benne, hogy a laptopot Clyde Austin hitelkártyájával fizette, de úgy tettem, mintha nem láttam volna semmit. Anya csomagolta össze a táskáimat is, mert mereven tartja magát ahhoz a hithez, hogy mindegy, mit akarok, ő pontosan tudja, hogy mire van szükségem. Persze abban a pillanatban, hogy kitette a lábát a szobámból, mindent átcsomagoltam.

– Ugye tudod, mennyire szeretlek, kicsim? – kérdezte anya ma reggel, mielőtt elindultam volna.

És az egészben az a legkülönösebb, hogy tényleg tudom.

Belépek az új szobámba – ami nem elég, hogy nagyobb, mint tavaly, de a földszinten van, és ez azt jelenti, hogy nem kell a cuccomat vagy egymillió lépcsőn felcipelni –, szóval belépek, mindent ledobok középre, és felsóhajtok.

Azon töprengek, vajon merre lehet most Lila. Az apja elvitette valami svájci bentlakásos iskolába, ahova csak átokvető maffiacsaládok gyermekei járhatnak, ahol mindenfelé fegyveres őrök vigyáznak, és magas falak védik a bent lakókat? Vajon jól érzi-e ott magát? Lehet, hogy az átok mostanra hatását vesztette, és azzal tölti a napjait, hogy valami hüttében ül, forró csokit szürcsöl, és síoktatókkal flörtölget? Talán nem lenne olyan nagy baj abból, ha felhívnám. Ha váltanánk néhány szót. Csak, hogy halljam a hangját.

Annyira vágyom erre, hogy erővel kell kényszerítenem magam, és inkább a testvéremet, Barront hívom fel. Így talán elterelem a gondolataimat Liláról. Különben is azt mondta, hogy ha sikerül berendezkednem, csörögjek rá. Mondhatjuk, hogy be vagyok rendezkedve.

– Na, mi a helyzet? – szól bele a telefonba, miután az első csengésre felvette. – Hogy van az én kedvenc öcsikém?

Minden alkalommal, amikor meghallom a hangját, görcsbe rándul a gyomrom. Gyilkost csinált belőlem. Kihasznált, de nem emlékszik rá. Úgy gondolja, hogy a legjobb testvérek vagyunk, kéz a kézben. Mennyi mindent hitettem el vele!

A visszahatás olyan sok emléket törölt ki az agyából, hogy azokat hiszi valódinak, amiket a naplójába hamisítottam – azokat, amik arról szólnak, milyen közel állunk egymáshoz. És emiatt ő az egyetlen olyan ember, akiben mindenképpen megbízhatok.

Szánalmas, mi?

– Nagyon aggódom anyáért. Romlik az állapota – mondom. – Már semmi nem érdekli, pedig ha még egyszer elkapják, akkor élete végéig lesittelik.

Persze fogalmam sincs, hogyan segíthetne. Nem mintha nekem is olyan nagyon sikerült volna távol tartani anyát a bajtól Atlantic Cityben.

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

– Ugyan már! – A hangjából kicsendül, hogy unja a dolgot, és egy kicsit részeg. Hallom, hogy a háttérben halk zene szól. Pedig még dél sincs. – Az esküdtek imádják.

Biztos vagyok benne, hogy nem érti, miről beszélek.

– Hallgass meg, kérlek… nem elővigyázatos. És lehet, hogy rád hallgatna! Hiszen ügyvéd akartál…

– Anya nem valami ostoba csitri – feleli Barron. – És hosszú éveket ült. Hadd szórakozza ki magát! Ki kell engednie néha a gőzt. Hagyjad, hadd csavarja el öreg fazonok fejét! Hadd verje el a pénzt kanasztapartikon!

Magam sem értem, miért, de ezen nevetnem kell.

– Csak nehogy az legyen a vége, hogy aztán azokat a bizonyos öreg fazonokat kiforgatja mindenükből!

– Vettem, értettem! Küldetés elfogadva – mondja, én pedig érzem, hogy megnyugszom. Azután felsóhajt. – Beszéltél mostanában Philippel?

– Te is tudod, hogy nem – felelem. – Akármikor hívom, mindig leteszi a telefont, én pedig nem tudok…

Megmozdul a kilincs.

– Majd visszahívlak! – mondom gyorsan. Túlságosan fura volna Barronnal beszélgetni a szobatársam előtt úgy, mintha minden a legnagyobb rendben volna, miközben pontosan tudja, mit tett velem. Éppen ezért nem is értheti, miért akarnék valaha is szóba állni Philippel. Elképzelni sem tudja, milyen az, amikor az embernek annyira elfuserált családja van, mint nekem.

– Akkor később, öcskös! – feleli Barron, majd leteszi.

Sam belép az ajtón, a vállán sporttáska.

– Szia! – mondja, arcán széles vigyorral. – Rég nem találkoztunk. Milyen volt Toronto?